

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ ហម ធី ភេទស្រី អាយុ៤៩ឆ្នាំ
រស់នៅភូមិស្ទឹងថ្មី ឃុំប្រមោយ ស្រុកវាលវែង ខេត្តពោធិ៍សាត់
មុខងារសម័យខ្មែរក្រហម: ពេទ្យខ្មែរក្រហម
មុខងារបច្ចុប្បន្ន: ធ្វើចំការ
សម្ភាសន៍ដោយ: សោមសម ប៊ុនថន
សម្ភាសន៍ថ្ងៃទី២០ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០១១
សរុបទំព័រ: ២៧
០០:៥៦:៥៤

ប៊ុនថន: អញ្ជើញជាដំបូងខ្ញុំសុំស្គាល់ឈ្មោះមីន តើមីនឈ្មោះអីដែរ?
ធី: ខ្ញុំឈ្មោះ ហម ធី ។
ប៊ុនថន: មីនអាយុប៉ុន្មានដែរ?
ធី: ខ្ញុំអាយុ៤៩ហើយ មិនសូវចាំខ្លួនឯងទេ ស្មានដែរហ្នឹងព្រោះមិនចេះរាប់ ។
ប៊ុនថន: ៤៩ឆ្នាំ?
ធី: អាច៤៩ ឆ្នាំជូត ។
ប៊ុនថន: មីនស្រុកកំណើតនៅភូមិឃុំអីដែរ?
ធី: ខ្ញុំមានស្រុកកំណើតនៅភូមិព្រៃផ្ទាល់ ។
ប៊ុនថន: ឃុំអី?
ធី: ឃុំរំលង់ផ្លូវ ។
ប៊ុនថន: ស្រុក?
ធី: ស្រុកសង្កែ ខេត្តបាត់ដំបង ។
ប៊ុនថន: ចុះបច្ចុប្បន្នមីនរស់នៅភូមិឃុំអីដែរ?
ធី: ឥលូវៗនេះ?
ប៊ុនថន: បាទ! ភូមិនេះគេហៅភូមិអី?
ធី: ភូមិនេះគេហៅភូមិអូរសំលាញ ឃុំស្ទឹងថ្មី ស្រុកវាលវែង ។
ប៊ុនថន: អ្នកមីនមានបងប្អូនប៉ុន្មាននាក់?
ធី: ខ្ញុំបងប្អូនអត់មានសោះ អត់មានជួបអ្នកណាទេ ។
ប៊ុនថន: ប៉ុន្តែបងប្អូនកាលនៅស្រុកមានប៉ុន្មាននាក់?

ឆ៖ កាលនៅស្រុកមាន៧នាក់ អាហ្នឹងបងប្អូនបង្កើត ។

ប៊ុនថន៖ ស្រីប៉ុន្មាន ប្រុសប៉ុន្មានដែរ?

ឆ៖ ប្រុស៤នាក់ ហើយស្រី៣នាក់ ។

ប៊ុនថន៖ មីងកូនទីប៉ុន្មាន?

ឆ៖ ខ្ញុំបន្ទាប់ពី៣ ។

ប៊ុនថន៖ ជិតចុងក្រោយហើយ?

ឆ៖ បា!

ប៊ុនថន៖ ចុះឪពុកម្តាយរបស់មីងនៅរស់ទេសព្វថ្ងៃ?

ឆ៖ ស្លាប់តាំងពីឆ្នាំ៧៥ ។

ប៊ុនថន៖ ស្លាប់ទាំងពីរនាក់?

ឆ៖ បា!

ប៊ុនថន៖ ស្លាប់ដោយសារអីដែរ?

ឆ៖ កាត់ឈឺជម្ងឺខ្លួនកាត់ កាត់សម្រាញ់ៗ ស្រាប់តែស្លាប់ខ្លួនកាត់ ។

ប៊ុនថន៖ ចុះអ្នកមីងមានប្រពន្ធរៀនសូត្រអីទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំកាលហ្នឹងខ្ញុំចេញពីហ្នឹងមក ខ្ញុំនៅពេទ្យ ។

ប៊ុនថន៖ ប្រពន្ធរៀនទេមីង កាលមីងនៅតូច?

ឆ៖ កាលពីតូចប្រពន្ធរៀន ។

ប៊ុនថន៖ រៀនដល់ថ្នាក់ទីប៉ុន្មានដែរ?

ឆ៖ រៀនប្រាក់ថ្នាក់ទី១ តែដល់ពេលនៅពេទ្យហ្នឹងទៅចេះតែសរសេរខុសសរសេរត្រូវអញ្ជឹងទៅ ដល់ពេលយូរៗទៅស្ទាត់អញ្ជឹងទៅ ថ្នាក់ទី៣-៤-៥ អាក់ង្គៗ ។

ប៊ុនថន៖ ចុះអ្នកមីងចូលកងឆ្នាំប៉ុន្មានដែរ ចូលខាងបង្អស់?

ឆ៖ ខ្ញុំចូលខាងនោះហ្នឹង?

ប៊ុនថន៖ ខាងជាមួយខ្មែរក្រហម?

ឆ៖ តាំងពី៧៩ បែកមក មកខាងហ្នឹងរហូត ។

ប៊ុនថន៖ កាលពីមុនមីង កាលចូលពេទ្យចូលអីហ្នឹង?

ឆ៖ អ័! កាលចូលពេទ្យតាំងពីយួនមិនទាន់ចូលស្រុក ។

ប៊ុនថន៖ ឆ្នាំប៉ុន្មានអ្នកមីង?

ឆ៖ កាលហ្នឹងខ្ញុំចូលមិនដឹងឆ្នាំប៉ុន្មានទេ ។

ប៊ុនថនៈ កាលហ្នឹងមីងអាយុប៉ុន្មានដែរ កាលចូលពេទ្យ?

ឆៈ ប្រហែលជា២០ ជាង ។

ប៊ុនថនៈ ចូលនៅណាវិញដំបូង?

ឆៈ ខ្ញុំចូលកាលហ្នឹងនៅបាត់ដំបង នៅពេទ្យកំពង់ព្រះ ពេទ្យបាត់ដំបងយើងហ្នឹង ពេទ្យភាគយើងនេះ ។

ប៊ុនថនៈ ពេទ្យភាគ?

ឆៈ បា! គេហៅពេទ្យអូរចំបង មុនដំបូងចូលរៀននៅពេទ្យអូរចំបង ចេញពីអូរចំបងមកនៅបាត់ដំបង ។

ប៊ុនថនៈ ខាងណាជ្រើសរើសមីង?

ឆៈ មិនដឹងខាងណាខាងណាទេ មិនសូវដឹងទេកាលហ្នឹង គេហៅមកឲ្យទៅចេះតែទៅនឹងគេទៅ?

ប៊ុនថនៈ ខាងណាហៅមកដំបូង?

ឆៈ មិនដឹងខាងណាទេ ។

ប៊ុនថនៈ អញ្ចឹងមីងដឹងតែចូលពេទ្យហ្នឹង?

ឆៈ ដឹងតែគេថាទៅហ្នឹងដឹងហើយ ដើរទៅៗ ទៅដល់ហ្នឹងគេដឹងគេទទួលហើយ គេថាតែប៉ុណ្ណឹង បើគេយកទៅរំលែកណាក៏អត់ដឹងដែរ មិនសូវដឹងផងកាលហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ ហើយចេញមកពេទ្យហ្នឹងឪពុកម្តាយដឹងទេ?

ឆៈ កាលខ្ញុំចេញមកហ្នឹង ឪពុកម្តាយខ្ញុំដឹង ។

ប៊ុនថនៈ ហើយគាត់ឲ្យមកដែរ?

ឆៈ កាលហ្នឹងដូចជាយើងនៅកងចល័ត ដល់ហើយនៅក្នុងអង្គភាពកងចល័តអញ្ចឹង ដល់ពេលគេជ្រើសរើសយើង ឲ្យយើងទៅរៀនពេទ្យអញ្ចឹងទៅ ដល់ពេលចេញពីពេទ្យអូរចំបងហ្នឹង គេយកចេញពីពេទ្យកំពង់ព្រះយកមកនៅពេទ្យអូរចំបង ចេញពីពេទ្យអូរចំបងមកនៅពេទ្យអន្លង់វិល ហើយចេញពីហ្នឹងបែករត់មករហូតចូលព្រំដែនហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ ហើយឪពុកម្តាយរបស់មីងដឹងដែរ?

ឆៈ ដឹង ខ្ញុំនៅពេទ្យចូលបាន២ឆ្នាំហើយបានម៉ែឪពុកស្លាប់ ឪពុកខ្ញុំស្លាប់មុន ហើយបានម៉ែខ្ញុំស្លាប់តាមក្រោយ ។

ប៊ុនថនៈ អញ្ចឹងចូលក្នុងច្រើនទេ កាលចូលពេទ្យហ្នឹង?

ឆៈ ច្រើនដែរ តាមអង្គភាព ។

ប៊ុនថនៈ ចុះមួយភូមិមីងហ្នឹងចូលប៉ុន្មាននាក់?

ឆ៖ មានតែខ្ញុំពីនាក់ក្នុងខ្ញុំ ។

ប៊ុនថន៖ ហ្នឹងគេជ្រើសរើសម៉េច ដូចជាពូកែប្រមូលយកម៉េច?

ឆ៖ ជ្រើសរើសខុសហរណ៍ដូចជា យើងនៅក្នុងអង្គភាពនារីអញ្ចឹងទៅ ដូចជានៅស្ទើរក្មេងស្ទើរ មិនក្មេង ដល់ពេលអញ្ចឹងយើងមានស៊ីវិលមូលអីយើងចេះតែចាក់លេង ចាក់ខ្នើយ ចាក់ ដើមចេកអញ្ចឹងទៅ ដល់អញ្ចឹងមើលទៅអាចលទ្ធភាពមនុស្សហ្នឹងកើត គេឲ្យទៅរៀនអញ្ចឹង ទៅ ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ចឹងចូលដំបូងគេឲ្យចាក់ដើមចេកចាក់អី?

ឆ៖ ខ្ញុំគ្រាន់ចូលទៅដល់អភិវឌ្ឍន៍ជាក់ស្តែងហ្នឹង នៅក្នុងអង្គភាពយើងនេះរៀន របៀបថា លេង ចាក់ថ្នាំចាក់អីអញ្ចឹង គេព្យាយាមទៅតែខាងហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ ចុះម៉ឺនខ្លាចទេ ពេលដែលចាក់ហ្នឹង?

ឆ៖ អត់អីដែរ ។

ប៊ុនថន៖ អត់ខ្លាចទេ?

ឆ៖ អត់ គ្រាន់ចូលទៅដល់ ដូចជាចិត្តវាចង់ចេះអញ្ចឹង ចូលទៅដល់គ្រាន់តែគេបូមថ្នាំឲ្យគេមិន ទាន់ហៅផង គេគ្រាន់តែប្រាប់ឈ្មោះចាក់ឈ្មោះនេះឈ្មោះនោះ គេចាក់សរសៃ ចាក់ សាច់ដុំអញ្ចឹងខ្ញុំមើលគេ គ្រាន់តែមើលគេហើយចេះហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ ហើយធ្វើម៉េចម៉ឺនដឹងថ្នាំដឹងអីទៅ?

ឆ៖ ថ្នាំមានដូចខុសហរណ៍ថា លោកក្រុងចេះអញ្ចឹងលោកក្រុងសម្រាប់តែបូមអញ្ចឹងទៅ មានឈ្មោះសៀវភៅអ្នកជម្ងឺត្រូវជម្ងឺអីៗអញ្ចឹងទៅ គេគ្រាន់តែឲ្យចាក់ទៅ ចុះយើងចូល រៀនដំបូងមានដែលស្គាល់អី ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ចឹងគេអ្នកដាក់ថ្នាំ ហើយម៉ឺនអ្នកចាក់?

ឆ៖ បា! មានតែប៉ុណ្ណឹង ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ចឹងម៉ឺនអត់ចេះផ្សំថ្នាំទេ ចេះតែចាក់?

ឆ៖ អត់មានចេះទេ អត់ចេះសោះហ្នឹង ចាក់មិនដែលចេះផង ទៅរៀនដំបូងហើយអាហ្នឹង តែ អាហ្នឹងខុសហរណ៍ដូចជា កូនសិស្សរៀនសាលាអញ្ចឹង តែលោកក្រុមពន្យល់បានចេះ ។

ប៊ុនថន៖ ចុះម៉ឺនទៅពេទ្យកំពង់ព្រះហ្នឹង?

ឆ៖ អាហ្នឹងចូលរៀនដំបូង ។

ប៊ុនថន៖ ចូលរៀននៅពេទ្យកំពង់ព្រះ?

ឆ៖ បា!

ប៊ុនថនៈ កាលហ្នឹងពេទ្យគេនៅម្ដុំណាដែរ?

ឆៈ ខ្ញុំដឹងតែពេទ្យកំពង់ព្រះនៅកន្លែងទីស្នាក់ការធំហ្នឹងហ្នឹង នៅកន្លែងហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ ឥលូវនៅក្នុងភូមិអីដែរមីងសព្វថ្ងៃហ្នឹង?

ឆៈ ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ មិនដឹងគេហៅភូមិអីទេ ដឹងតែភូមិនៅកន្លែងពេទ្យកំពង់ព្រះហ្នឹងហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ ធំទេមីង ពេទ្យហ្នឹង?

ឆៈ ពេទ្យគេហ្នឹងទីធ្លាធំ ។

ប៊ុនថនៈ តែមានអគារមានអីដែរ មានអគារឬទេ?

ឆៈ អគារឬយើងធម្មតា គេបិទចំហុយសេរ៉ូមថ្នាំពេទ្យអីធម្មតា បោះថ្នាំបោះអីហ្នឹងមានមួយចប់ ។

ប៊ុនថនៈ គេហៅតែពេទ្យកំពង់ព្រះ ឬក៏ហៅពេទ្យអីផ្សេងទៀត?

ឆៈ គេហៅតែពេទ្យភូមិកំពង់ព្រះហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ ហើយបុគ្គលិកពេទ្យនៅហ្នឹងច្រើនទេ?

ឆៈ បុគ្គលិកជិត២០០ នាក់ ។

ប៊ុនថនៈ ច្រើនដែរ ។

ឆៈ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថែបែកមុខសញ្ញាគ្នា ដាក់វ៉េនគ្នា ខ្វះហរណ៍ថាព្យាបាលមួយក្រុម៣ថ្ងៃអញ្ចឹង ដល់ក្រុមក្រោយ ក្រុមយើងដែលធ្លាប់ព្យាបាលហើយយើងទៅខាងដាំបាយ៣ថ្ងៃទៀត ឬក៏យើងទៅធ្វើការងារផ្សេងៗដុំវិញអគារហ្នឹងអញ្ចឹងទៅ ការងារពលកម្ម ។

ប៊ុនថនៈ ប្អូនវ៉េនគ្នា?

ឆៈ បា! គេប្អូនវ៉េនគ្នា ។

ប៊ុនថនៈ ផ្នែកអីខ្លះមីង ដូចជាផ្នែកដាំបាយ ហើយមានផ្នែកអីទៀត?

ឆៈ ផ្នែកដាំបាយ ផ្នែកគេបោះថ្នាំគ្រាប់ ផ្នែកគេចំហុយខាងដាក់ធ្វើថ្នាំទឹក ថ្នាំអំពូល ថ្នាំដបកាលជំនាន់ហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ អញ្ចឹងគេដលិតថ្នាំនៅហ្នឹងហ្នឹង?

ឆៈ បា! អាហ្នឹងដូចជាមានមេគេមួយ គ្រាន់គេមកបញ្ឈប់បង្កាត់យើងអញ្ចឹងណា ដល់ចុះពីហ្នឹងមកនៅបានប្រហែលជាមួយឆ្នាំ ដល់ហើយគេដកខ្ញុំមកនៅ ខ្ញុំនិយាយមុនខុសទេណា ដកចេញពីពេទ្យកំពង់ព្រះមកនៅពេទ្យអូរចំបង ចេញពីពេទ្យអូរចំបងបាននៅពេទ្យភាគ ពេទ្យភាគយើងបាត់ដំបងទីក្រុងហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ ចុះពេទ្យកំពង់ព្រះហ្នឹងមីងនៅធ្វើការងារដូរហូត?

ឆ៖ យើងទើបតែចូលអញ្ជឹងគេអត់ទាន់ដូរទេ យើងគ្រាន់តែដូរក្នុងក្រុមគេ ពីមុនៗ មកគេដូរ ប៉ុន្តែយើងនៅរៀនគឺនៅរៀនដដែល ។

ប៊ុនថន៖ រៀនអីខ្លះ មិនអាចជួយរៀបរាប់បានទេ?

ឆ៖ រៀនតែចាក់ថ្នាំ រៀនឲ្យស្គាល់ថ្នាំអីថ្នាំអីអញ្ជឹងណាស់ ។

ប៊ុនថន៖ រៀនចាក់?

ឆ៖ បា!

ប៊ុនថន៖ ចាក់លើខ្នើយដូចដែលមិនបាននិយាយមេញហ្នឹងមែន?

ឆ៖ បា!

ប៊ុនថន៖ ហើយមានចាក់ដើមចេកដែរ?

ឆ៖ ហ្នឹងហើយ ដល់យើងចូលរៀនជាក់ស្តែងអញ្ជឹងទៅ គ្រាន់តែគេបូមថ្នាំឲ្យហើយគេឲ្យយើង យកទៅចាក់ហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ ចាក់អ្នកជម្ងឺហ្នឹង?

ឆ៖ បា! ចាក់អ្នកជម្ងឺ អត់មានបានរៀនអីទៀតទេ ចូលទៅដល់រៀនអញ្ជឹងហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ អ្នកជម្ងឺហ្នឹងឈឺអីដែរមីង?

ឆ៖ អ្នកជម្ងឺហ្នឹងខ្លះគ្រុនចាញ់ ហើយខ្លះទៀតកើតជម្ងឺចាចទឹក ខ្លះរលេច ជម្ងឺវាមានច្រើន ប្រភេទ ។

ប៊ុនថន៖ ហើយចុះមីងចាក់ទៅជាទេ អ្នកជម្ងឺហ្នឹង?

ឆ៖ កាលព្យាបាល ដូចជាអ្នកណាដែលមានជម្ងឺរាងមធ្យមអញ្ជឹងទៅ ព្យាបាលមួយអាទិត្យពីរ អាទិត្យទៅជា ហើយអ្នកណាដែលយ៉ាប់យឺនក្នុងសណ្តាប់ប្រស់មិនរួច អាហ្នឹងទៅតាមដំណើរ ទៅ ។

ប៊ុនថន៖ គេបញ្ជូនទៅណា?

ឆ៖ អត់មានបញ្ជូនទៅណាទេ ។

ប៊ុនថន៖ នៅហ្នឹងហ្នឹង?

ឆ៖ ឃើញនៅហ្នឹងហ្នឹង ពេទ្យហ្នឹងពេទ្យធំគេហ្នឹង កាលខ្ញុំនៅរៀន ។

ប៊ុនថន៖ មានអ្នកជម្ងឺច្រើនទេមីង?

ឆ៖ អ្នកជម្ងឺ មានអការៗ២-៣ មានជាន់ទី២ មានជាន់ទី១ ហើយទី៣តាមថ្នាក់ជម្ងឺស្រាលជម្ងឺ ធ្ងន់ ។

ប៊ុនថន៖ អ្នកជម្ងឺភាគច្រើនខាងប្រជាជនស៊ីវិល ឬក៏ខាងទាហាន?

ឆ៖ ប្រជាជនស៊ីវិលយើងក្នុងភូមិ ឃុំមួយភូមិមួយ ភាគច្រើនអត់មានទារាងទេ ។

ប៊ុនថន៖ សុទ្ធតែប្រជាជនស៊ីវិល?

ឆ៖ បា! គេហៅជម្ងឺទៅ ខ្លះមានរបេងអញ្ជឹងទៅ ខ្លះឈឺភ្នែក ខ្លះពោះធំអញ្ជឹងទៅ តាមអ្នក
យ៉ាបអ្នកស្រួល ។

ប៊ុនថន៖ ចុះថ្នាំ ថ្នាំបារាំងឬក៏ថ្នាំខ្មែរយើង?

ឆ៖ ថ្នាំខ្មែរយើងហ្នឹង គេធ្លាប់ធ្វើគេធ្លាប់ព្យាបាល និយាយទៅក្របមុខដូចតែគេអញ្ជឹងឯង ។

ប៊ុនថន៖ ដូចសព្វថ្ងៃ?

ឆ៖ បា! ដូចសព្វថ្ងៃ ។

ប៊ុនថន៖ ចុះមានថ្នាំគេហៅថ្នាំអាចម៍ទន្ធរាយមានទេ?

ឆ៖ មានតែទាំងអស់ហ្នឹង និយាយរួមមានក្របមុខហ្នឹង មានថ្នាំឈឺក្បាល មានថ្នាំចុកពោះមាន
មួយចប់ហ្នឹង អ្នកណាអស់កម្លាំងមានថ្នាំវីតាមីន អ្នកណាត្រូវដាក់ស្បែកដាក់ទៅ ។

ប៊ុនថន៖ មានស្បែកដែរ?

ឆ៖ មានដូចតែយើងរាល់ថ្ងៃអញ្ជឹង ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ជឹងសំបូរថ្នាំដែរមីង?

ឆ៖ អត់អីទេ ដំនាន់ហ្នឹងសំបូរថ្នាំ តែមិនដឹងចេញទៅយកច្រកណាច្រកណាទៅខ្ញុំមិនដឹងទេ ។

ប៊ុនថន៖ ថ្នាំរបស់អីវិញភាគច្រើន?

ឆ៖ បា?

ប៊ុនថន៖ ដូចថាថ្នាំរបស់បារាំងឬក៏របស់?

ឆ៖ របស់ខ្លួនយើង?

ប៊ុនថន៖ អត់ទេ ថ្នាំពេទ្យ?

ឆ៖ ថ្នាំពេទ្យច្រើន...!

ប៊ុនថន៖ ផលិតនៅណា?

ឆ៖ ថ្នាំចិនផង ថ្នាំខាងថៃផង ។

ប៊ុនថន៖ យកពីថៃមក?

ឆ៖ បា!

ប៊ុនថន៖ ម៉េចបានមីងដឹងថាថ្នាំរបស់ថៃ?

ឆ៖ បើគេចេញច្រក គេចេញច្រកណាៗ ជួនកាលភាគច្រើនគេដលិតខ្លួនឯង ថ្នាំចិនថ្នាំអីហ្នឹង ចេញមកទាំងប្រអប់ៗដូចតែថ្នាំយើងដែរហ្នឹង ដូចថ្នាំគេលក់តាមហាមស៊ី មានប្រអប់មានអី អញ្ជឹងដែរដូចតែគេអ្នកលក់រាល់ថ្ងៃនេះដែរ ។

ប៊ុនថន៖ ចុះបាយទឹកអ្នកជម្ងឺ?

ឆ៖ បាយទឹកអ្នកជម្ងឺហ្នឹង បុគ្គលិកដាំ ដល់ម៉ោងយកទៅដាក់ចែកឲ្យទៅ ដួសឲ្យម៉ាំឆ្អែតៗ ។

ប៊ុនថន៖ មានអីខ្លះមីន ម្ហូប?

ឆ៖ ម្ហូបអត់ទៀងដែរហ្នឹង ជួនកាលសាច់ជ្រូក ជួនកាលសាច់គោ ជួនកាលសាច់ត្រី ស្ទើរតាម ដំណើរដែលយើងសួរទៅ អ្នកណាម្នាក់ត្រឡប់ អ្នកណាកូរៗ ប្រហើរៗអញ្ជឹងទៅ ។

ប៊ុនថន៖ ប៉ុន្តែបានហូបគ្រប់គ្រាន់ទេ?

ឆ៖ បានគ្រប់គ្រាន់ ។

ប៊ុនថន៖ មានបង្អែមមានអីដែរ?

ឆ៖ មាន មួយអាទិត្យម្តងៗគេធ្វើឲ្យ ជួនកាលយើងមានលុយមានអី មានបងប្អូនជិតខាង អញ្ជឹងទៅគេមកអើត បងប្អូនក៏បង្អែមផ្លែឈើគេគ្រប់មុខបស់គេដែរហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ គេយកមកដែរ?

ឆ៖ បា!

ប៊ុនថន៖ ចុះពីណាប្រធានពេទ្យនៅហ្នឹងមីន?

ឆ៖ ប្រធានពេទ្យ?

ប៊ុនថន៖ បាទ! អ្នកគ្រប់គ្រង?

ឆ៖ ឈ្មោះ ហ៊ី ប្រធានហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ ឈ្មោះអី?

ឆ៖ ឈ្មោះ ហ៊ី នារី ។

ប៊ុនថន៖ នារី ហ៊ី ។

ឆ៖ ខ្ញុំស្គាល់តែម្នាក់ទេ ក្រៅពីហ្នឹងខ្ញុំភ្លេចឈ្មោះអស់ហើយ នៅចាំតែម្នាក់ហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ ត្រកូលគាត់ឈ្មោះអី?

ឆ៖ អ្នកគ្រូហ្នឹង?

ប៊ុនថន៖ បាទ!

ឆ៖ ខ្ញុំអត់ស្គាល់ទេ ព្រោះវាយូរហើយ តាំងពីឆ្នាំ៧៥ - ៧៦ បែករហូតគិតមើល ។

ប៊ុនថន៖ ជាង៣០ ឆ្នាំហើយ?

ឆ៖ បា! អត់ចាំទេ គ្រាន់តែបងប្អូនខ្លួនឯងបង្កើតហ្នឹងក៏ចង់ភ្លេចឈ្មោះដែរ ។

ប៊ុនថន៖ ហើយនារី ហី ហ្នឹងគាត់មានស្រុកកំណើតនៅណាដែរ?

ឆ៖ ស្រុកកំណើតគាត់នៅ កាលហ្នឹងឮគាត់និយាយថាស្រុកកំណើតគាត់នៅជិតមង្គល្យយើង ។

ប៊ុនថន៖ ស្រុកមង្គល្យយើង ខេត្តបាត់ដំបងដែរ?

ឆ៖ បា! បាត់ដំបងដែរ ប្រវត្តិរូបគាត់ខ្ញុំធ្លាប់ដឹងដែរ តែភ្លេចអស់ទៅ យូរៗកន្លះគាត់មិនចង់ឃើញ ។

ប៊ុនថន៖ ប្រវត្តិរូបម៉េចវិញ?

ឆ៖ ប្រវត្តិរូបគាត់ដែលឈ្មោះដាក់ឈ្មោះយើងឈ្មោះគាត់ជាមួយគ្នាឲ្យបុគ្គលិកស្គាល់ វាយពេកហើយមិនសូវចាំ ។

ប៊ុនថន៖ ម៉ឺនមានប្រវត្តិរូបដែរ?

ឆ៖ ធ្វើតើ ។

ប៊ុនថន៖ ម៉ឺនបានធ្វើដែរ?

ឆ៖ ធ្វើ កាលជំនាន់ហ្នឹងធ្វើមួយថ្ងៃមានពីរដង ហើយអាខ្លះដូចជាឆ្នើយម្តងអញ្ជើញម្តងអញ្ជើញ កាលជំនាន់ហ្នឹងដឹងស្រាប់ហើយ តែនិយាយមិនស្រួលក៏មានបញ្ហាដែរ ។

ប៊ុនថន៖ ម៉េចវិញម៉ឺន ពេលឆ្នើយខុស?

ឆ៖ កាលហ្នឹងឆ្នើយខុសអញ្ជើញតាមដានរឿងប្រវត្តិរូបយើងថាមិនសូវល្អ យើងមានបងប្អូនធ្វើទាហានធ្វើអីអញ្ជើញទៅគេយក តែមិនដឹងគេយកទៅណាទៅណាទេ ។

ប៊ុនថន៖ ហើយមានអ្នកឆ្នើយអញ្ជើញទេម៉ឺន?

ឆ៖ មាន គេយកទៅមួយមន្ទីរពេទ្យ ក្រុមខ្ញុំ៤០ នាក់នៅតែ៣នាក់ហ្នឹង គេយកទៅអស់មិនដឹងច្រកណា ហើយខ្ញុំម៉ឺនមាំងៗម្នាក់ឯងនៅជាមួយអ្នកក្រហ្នឹងទៅ ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ជើញ ហី ហ្នឹងគាត់មានគ្រួសារទេម៉ឺន?

ឆ៖ ហី ហ្នឹងគាត់នៅលីវ ។

ប៊ុនថន៖ នៅលីវ ហើយក្មេងដែរ?

ឆ៖ កាលនៅពេទ្យហ្នឹងអាយុ៣០ ជាង ។

ប៊ុនថន៖ ហើយគាត់រាល់ថ្ងៃហ្នឹងនៅរស់ទេ?

ឆ៖ អត់ដឹងដែរ បែកយូរហើយមិនដឹងថាគាត់នៅរស់ឬស្លាប់ទេ អត់ដឹងទេ បែកយូរហើយ ។

ប៊ុនថន៖ ហើយអ្នកម៉ឺននៅពេទ្យកំពង់ព្រះហ្នឹង នៅបានរយៈពេលប៉ុន្មានដែរ?

ឆ៖ នៅបានមួយឆ្នាំ ។

ប៊ុនថនៈ បានមួយឆ្នាំបាន..?

ឆីៈ នៅបានមួយឆ្នាំបានចេញមកខាងអូរចំបង មកនៅអូរចំបងបានជិតមួយឆ្នាំទៀតបានផ្លាស់ទៅនៅពេទ្យភាគហ្មឺន ។

ប៊ុនថនៈ ម៉េចបានជាគេដូរមកអូរចំបងកាលហ្នឹង?

ឆីៈ កាលហ្នឹងខ្ញុំអត់ដឹងដែរ ឧបាហរណ៍ថា ក្នុងមន្ទីរពេទ្យហ្នឹងមិនដឹងជាម៉េចទេ ថាខាងនោះខ្វះកម្លាំង ដូចជាប្រវត្តិរូបខាងនោះអត់កើតអញ្ចឹងគេដក គេចេះតែដករហូតហ្នឹង ខ្ញុំប៉ីកន្លែងក្រាន់តែនៅ គេដកទូទៅណាទៅហ្នឹងទៅអត់ដឹងអីទេ ។

ប៊ុនថនៈ ចុះពេលម៉ឺនមកឈ្មោះ ហី ហ្នឹងគាត់នៅហ្នឹងដដែលទេ?

ឆីៈ បែកខ្វែកគ្នាកាលខ្ញុំចូលស្រុកហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ អត់ទេ ពេលម៉ឺនមកអូរចំបង?

ឆីៈ ពេលមកនៅអូរចំបងហ្នឹងគាត់ជូនមក ។

ប៊ុនថនៈ គាត់ជូនមក?

ឆីៈ បា! ជូនមកដល់ពេទ្យហ្នឹងហើយមានប្រធានគេតាម ពេទ្យភូមិឃុំគេហ្នឹងឈ្មោះ ធៀន ជូនមកដល់ដាក់ហ្នឹងហើយបានមានឈ្មោះបង ធៀន ទៀត ។

ប៊ុនថនៈ អញ្ជឹងនារី ហី ហ្នឹងគាត់ជូនម៉ឺនហើយបានគាត់ត្រលប់ទៅវិញ?

ឆីៈ គាត់ជូនមកដល់ហើយគាត់ត្រលប់ទៅវិញ ។

ប៊ុនថនៈ ហើយតាំងពីនោះមកម៉ឺនបែកគាត់រហូត?

ឆីៈ តាំងពីហ្នឹងមកចេញពីកន្លែងហ្នឹងទៅពេទ្យអូរចំបងទៀត អាស័ព្វពេទ្យភាគ ពេទ្យនៅបាត់ដំបង ហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ អញ្ជឹងម៉ឺនមកអូរចំបងហ្នឹង ម៉ឺនធ្វើអីទៅ?

ឆីៈ ធ្វើពេទ្យដែរ ។

ប៊ុនថនៈ ពេទ្យគេនៅម្តុំណា ពេទ្យអូរចំបងហ្នឹង?

ឆីៈ ពេទ្យអូរចំបងនៅជិតអន្លង់វិលដែរហ្នឹង ចេញពីអន្លង់វិលមកស្តង់ហ្នឹងមក ដែលគេហៅភូមិស្តង់ៗ ចេញពីហ្នឹងមកប្រហែលជាដើម្បីយកឡើយដល់ពេទ្យហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ ជិតគ្នាដែរ?

ឆីៈ ជិតដែរហ្នឹង តែជិះឆ្នាំងពីភូមិខ្ញុំហ្នឹងមកចូលទៅប្រហែលជាដី២គីឡូដីដល់ពេទ្យ ពេទ្យហ្នឹងនៅជិតកន្លែងវារទេះភ្លើងហ្នឹងដែរ ចង់ភ្លេចអស់ហើយព្រោះខ្ញុំបែកយូរពេក ។

ប៊ុនថនៈ ហើយម៉ឺនមកហ្នឹងការងារម៉ឺនធ្វើអីខ្លះ ចាក់ថ្នាំឬមួយក៏?

ឆ៖ ការឆ្លងកាត់កាលដ្ឋានមកនៅអូរចំបងហ្នឹង?

ប៊ុនថន៖ បាទ! កាលដ្ឋានមកនៅអូរចំបង?

ឆ៖ មកនៅអូរចំបងចាក់ថ្នាំព្យាបាល ហើយយើងដាំបាយគឺដាំបាយទៅ យើងបោះថ្នាំពេទ្យបោះទៅ បោះថ្នាំគ្រាប់យើងពុម្ពហ្នឹង មានតែប៉ុណ្ណឹង ។

ប៊ុនថន៖ បោះថ្នាំពេទ្យហ្នឹងយើងធ្វើខ្លួនឯង?

ឆ៖ ធ្វើខ្លួនឯង យើងរំលស់ថ្នាំខ្មែរទឹកបិទកម្មយកអញ្ចឹងទៅ ហើយយកកាកថ្នាំហ្នឹងទៅលាយជាមួយម្សៅអញ្ចឹងទៅ ។

ប៊ុនថន៖ ម្សៅអីម៉ែ?

ឆ៖ គេហៅម្សៅមី ម្សៅថ្នាំគេហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ គេកិនលាយគ្នាមែន?

ឆ៖ ម្សៅគេហ្នឹងគេកិន ដល់ពេលកិនឲ្យម៉ត់ហើយគេរែង រែងហើយគេយកទឹកថ្នាំហ្នឹងមកច្របល់ដូចម្សៅបាញ់ជ្រនៀកដែរហ្នឹង ដូចម្សៅដំណើបដែរហ្នឹង ដល់ពេលទន់ល្អមហើយពុម្ពយើងហ្នឹងចុចដាក់ហាល ។

ប៊ុនថន៖ ពុម្ពហ្នឹងបានអីចុច?

ឆ៖ មិនដឹងពុម្ពអីទេ ពុម្ពដូចដុះគ្រាប់ ។

ប៊ុនថន៖ ដុះគ្រាប់កាំភ្លើង?

ឆ៖ បា! តែគេច្នៃ គេមានពុម្ពគេដាក់ចុចវាដុះ ចុចដាក់ហាលៗ ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ចឹងមីងចេះមកពិណា ពិណាបង្រៀនលាយ?

ឆ៖ ពេទ្យគេពីមុនៗ នៅហ្នឹងគេបង្ហាត់ ។

ប៊ុនថន៖ ជនជាតិខ្មែរមែន?

ឆ៖ ជនជាតិខ្មែរ ។

ប៊ុនថន៖ មីងមាននៅចាំឈ្មោះទេ អ្នកដែលបង្រៀន?

ឆ៖ ភ្លេចអស់ហើយ នៅចាំតែលោកក្រូ ធ្វើន មួយ ។

ប៊ុនថន៖ ប៉ុន្តែថ្នាំហ្នឹងដឹកទៅជាទេ?

ឆ៖ ជា ។

ប៊ុនថន៖ ដឹកត្រូវដែរ?

ឆ៖ ត្រូវ ។

ប៊ុនថន៖ ហើយនៅអូរចំបងហ្នឹងអ្នកជម្ងឺច្រើនទេ?

ឆ៖ អ្នកជម្ងឺយើងតាមភូមិ គេបញ្ជូនទៅ ដល់ពេលយើងកន្លែងហ្នឹងបើសិនជាអ្នកជម្ងឺធ្ងន់ធ្ងរមិន
អាចព្យាបាលបានគេបញ្ជូនទៅពេទ្យធំទៀត ។

ប៊ុនថន៖ ពេទ្យធំ?

ឆ៖ បា! ពេទ្យធំ ពេទ្យធំហ្នឹងមានតែពេទ្យអូរចំបងនៅបាត់ដំបងយើងហ្នឹង ឃើញពីណាពីណា
បញ្ជូនយកទៅហ្នឹងដែរ អាហ្នឹងសុទ្ធតែអ្នកធ្ងន់ៗ ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ជឹងបុគ្គលិកនៅអូរចំបងហ្នឹងប៉ុន្មានទៅម៉ឺន?

ឆ៖ ច្រើនដែរហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ ប្រហែលជាប៉ុន្មាន?

ឆ៖ ប្រហែលជាខ្ទង់៥០ - ៦០ នាក់ដែរហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ ភិចជាងនៅកំពង់ព្រះទេ?

ឆ៖ ភិចជាង ព្រោះនោះគេទីធ្លាធំ ហើយនេះទីធ្លាតូច ដូចមួយជាន់ហើយមានតែ៧/៨បន្ទប់ហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ ដូច្នេះមែន?

ឆ៖ ដូច្នេះតែមានតែ៧/៨បន្ទប់ទេ ។

ប៊ុនថន៖ មានតែមួយជាន់ទេ?

ឆ៖ បា! មានតែមួយជាន់ទេ ហើយមានដូចបុគ្គលិកប្រហែលជា៤ម៉ែត្រ៤ជ្រុង កន្លែងគេដាក់
ថ្នាំកន្លែងគេព្យាបាល ហើយដូចពេទ្យផ្សេងៗ ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ជឹងម៉ឺនស្នាក់នៅក៏ស្នាក់នៅផ្សេង?

ឆ៖ ផ្សេង កន្លែងពេទ្យផ្សេងៗ ។

ប៊ុនថន៖ ចុះមានប្រុសៗទេ?

ឆ៖ មានដូចតែពេទ្យយើងឥលូវនេះដែរហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ មានផ្នែកច្រើនទេម៉ឺន ដូចជាផ្នែកវះកាត់អី?

ឆ៖ ផ្នែកវះកាត់អត់មានទេ ពេទ្យគេធំខាងកំពង់ព្រះមាន ពេទ្យកំពង់ព្រះហើយនឹងពេទ្យភាគបាត់
ដំបងនេះមាន មានដូចជារវះខ្នង ដូចថាវះពោះវាអីសម្រាប់អ្នកកូនលំបាកកូនអីអញ្ជឹង ។

ប៊ុនថន៖ មានវះដែរ?

ឆ៖ មាន ។

ប៊ុនថន៖ តែម៉ឺនមានដែលបានចូលទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំចូលបានតែជួយខាងតាមដានពិនិត្យឈាមហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ ស្ទង់ឈាម?

ឆ៖ បា! ស្កន់ឈាមតាមដានអាជ្ញាធរឈាមគេចុះឡើងយ៉ាងម៉េចៗហ្នឹង បានតែប៉ុណ្ណឹងទេ ។

ប៊ុនថន៖ អត់មានបានរ៉ះបានអីទេ?

ឆ៖ អត់ទេ អត់មានបានរ៉ះទេ រ៉ះមានតែប្រុសៗទេ ស្រីៗខាងហុចសម្ភារៈនិងតាមដានពិនិត្យឈាម មានតែប៉ុណ្ណឹងទេ ។

ប៊ុនថន៖ អ្នករ៉ះសុទ្ធតែខ្មែរទេ?

ឆ៖ សុទ្ធតែខ្មែរ ខ្មែរដូចតែយើងដែរហ្នឹង គេជ្រើសរើសតាមកវីរបស់គេ ពីណាចេះអក្សរតាមទី១ទី២ដាក់តាមបន្ទាប់ៗទៅ ហើយយើងរៀនតទៅទៀតណា មិនដឹងទៅណាទៅណា អស់ទេ ខ្ញុំភ្លេចអស់ហើយ តែដឹងតែខ្លួនឯងនៅភូមិនេះភូមិនោះ កន្លែងនេះកន្លែងនោះនៅចាំបានខ្លះ ហើយរៀនអង្គភាពនៅកន្លែងណាមួយហ្នឹង បើពីមុនវាចេះតែចាំឈ្មោះអស់ តែឥលូវភ្លេចអស់ហើយ ព្រោះវាយូរពេកហើយ ។

ប៊ុនថន៖ ប៉ុន្តែការងារហ្នឹងរវល់ទេ?

ឆ៖ ការងារហ្នឹងមួយថ្ងៃៗមិនដែលបានទំនេរទេ ម៉េចទំនេរបើជួនកាលវាដុតរ៉េនយើងពីកន្លែងព្យាបាលហ្នឹងទៅវាចេះតែបានទំនេរហើយ ការងារគេមួយផ្នែកៗ តែគេហើយពីការងារហ្នឹងទៅគេដើរលេងបាន ហើយតែដល់រ៉េនយើងចូលព្យាបាលចេញចោលអ្នកនៅក្នុងនេះអត់កើតទេ ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ជឹងយើងនៅប្រចាំការរហូត?

ឆ៖ នៅប្រចាំការរហូត អ្នកជម្ងឺវា...តាមដានដូចជាជម្ងឺគេចុះឡើងយ៉ាងម៉េច ហើយមានជម្ងឺណាគួរស្រាវ ឆ្នាំណាដែលយើងដាក់ទៅវាគួរស្រាវ អាហ្នឹងគេឲ្យយើងតាមដានអញ្ជឹងណា ហើយជម្ងឺណាវាត្រូវមួយថ្ងៃវាមានបញ្ហា៣-៤ដងអញ្ជឹងយើងនៅតាមដាន នៅចាក់ថ្នាំមួយថ្ងៃប៉ុន្មានដង ។

ប៊ុនថន៖ ប៉ុន្តែមានដូចជាពេទ្យគេផ្សេងអ្នកប្រាប់?

ឆ៖ បា! យើងនៅអញ្ជឹងទៅមានប្រធានយើងអញ្ជឹងទៅ យើងទៅដល់គេប្រាប់អ្នកជម្ងឺឈ្មោះនេះឈ្មោះនោះ ដូចជាជម្ងឺគាត់ប្រកាច់ ឬក៏ដកដង្ហើមយ៉ាងម៉េចអញ្ជឹងយើងប្រាប់គេ ហើយគេឲ្យយើងយកថ្នាំមកបូមយកទៅចាក់ឲ្យគេ ម៉េចគេហៅកូនសិស្ស កូនសិស្សអញ្ជឹងឯង

ប៊ុនថន៖ ហើយមានដូចជាវេនយប់វេនអីធ្វើការទេ?

ឆ៖ វេនយប់យើងមាន ពីក្បាលព្រលប់យាម២នាក់អញ្ជឹងទៅដល់ម៉ោង៩-១០ អញ្ជឹងទៅតាមអ្នកណាមានបុគ្គលិកមានឈ្មោះអីខ្លះអញ្ជឹងទៅ តាមគ្នាតិចយាមម្តង២នាក់ អាហ្នឹងដាក់វេនគ្នា យាមក្បាលព្រលប់អញ្ជឹងម៉ោង១១ បន្ទាប់ពីហ្នឹងយាមម៉ោង១ម៉ោង២អញ្ជឹងទៅ ជួន

កាលមានមនុស្សច្រើនអញ្ជើញយាមដាក់មួយរ៉េន២ម៉ោងៗ អញ្ជើញទៅ យូដាងគេតែក្បាល ព្រលប់ទេ ។

ប៊ុនថនៈ ក្បាលព្រលប់យូដាងគេ?

ឆៈ ក្បាលព្រលប់យូដាងគេ ព្រោះទម្រាំតែគេដេកលក់ ។

ប៊ុនថនៈ ហើយប្រធានពេទ្យនៅហ្នឹងឈ្មោះអីដែរ?

ឆៈ ប្រធានពេទ្យនៅណា?

ប៊ុនថនៈ ប្រធានពេទ្យនៅអូរចំបង?

ឆៈ ប្រធានពេទ្យនៅអូរចំបងឈ្មោះ ធៀង ។

ប៊ុនថនៈ ឈ្មោះ ធៀង ហ្នឹងប្រុសមែន?

ឆៈ ស្រីទេ ។

ប៊ុនថនៈ គាត់អ្នកស្រុកណាដែរមីង?

ឆៈ ខ្ញុំអត់សួរដឹងដែរ ពីមុនខ្ញុំដឹងតែឥលូវភ្លេចអស់ហើយ ដល់ពេលអញ្ជើញពិបាកមិនដឹងនិយាយ ថាម៉េច ពិបាកនិយាយប្រាប់ណាស់ ។

ប៊ុនថនៈ ប៉ុន្តែគាត់មានគ្រួសារទេ?

ឆៈ អត់មានទេ គាត់នៅលីវដែរ ប៉ុន្តែដូចជាគាត់ជាអ្នកចាស់វ័យ ចាស់វ័យអញ្ជើញគាត់មិនអាច ទាន់យកគ្រួសារ អញ្ជើញហើយគាត់ចេះតែនៅតស៊ូរធ្វើអញ្ជើញទៅ តិរវិទ្យារបស់គាត់ ។

ប៊ុនថនៈ គាត់ចេះដែរ?

ឆៈ គាត់ចេះ ។

ប៊ុនថនៈ គាត់អ្នករៀនសូត្រពីដើមដែរ ឬក៏ម៉េច?

ឆៈ គាត់ទំនងជារៀនសូត្រពីដើមហើយបានគាត់ចេះអញ្ជើញ មកបង្ហាត់យើងគ្រប់គ្នា យើងបាន តែម៉ាកូនសិស្សគាត់ហ្នឹង រៀនតពីគាត់ដែរហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ គាត់កាចឬក៏ស្អាត?

ឆៈ អត់កាចទេ គាត់ធម្មតាហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ ប៉ុន្តែមីង កាលសម័យនោះម៉េចបានជាប្រធានពេទ្យសុទ្ធតែស្រីៗទាំងអស់?

ឆៈ ស្រីក៏មាន ហើយបុគ្គលិកប្រុសក៏មានដែរ តែយើងនៅព្យាបាលក្នុងមន្ទីរពេទ្យហ្នឹងយើងអត់ សួរបានដឹងបុគ្គលិកខាងប្រុសទេ ដល់គាត់មានបញ្ហាអញ្ជើញទៅគាត់ទៅជួបកន្លែងបុគ្គលិកហ្នឹង ទៅ បន្ទាប់ៗគ្នាអញ្ជើញទៅ ។

ប៊ុនថនៈ ប៉ុន្តែ ធៀង ហ្នឹងគាត់ប្រធានអ្នកគ្រប់គ្រងមន្ទីរពេទ្យហ្នឹងហ្នឹង?

ឆ៖ ប្រធានក្របក្រងកន្លែងព្យាបាលអ្នកជម្ងឺហ្នឹង តែមានគេពីលើហ្នឹងទៀត យើងអត់សូវស្គាល់ ។

ប៊ុនថន៖ ចុះមានអ្នកធំៗចុះមកមើលទេ ដូចជាចុះមកមើលអ្នកជម្ងឺ?

ឆ៖ ខ្ញុំអត់ដែរដឹងដែរ ឃើញតែគេចុះមកតែមិនដឹងពីណាពីណា មិនសូវបានចាប់អារម្មណ៍រឿងអញ្ចឹងដងកាលហ្នឹង បើខ្ញុំដាស់តឿនហ្នឹងមក មកនៅព្រំដែននេះខ្ញុំពិការហើយខ្ញុំចូលពេទ្យទៀត ពិការហើយចូលពេទ្យខាងខ្មែរក្រហម ។

ប៊ុនថន៖ ម៉ឺននៅអូរចំបងហ្នឹងប្រហែលជាជិតមួយឆ្នាំ?

ឆ៖ ជិតមួយឆ្នាំ បានចេញពីហ្នឹងគេឲ្យខ្ញុំទៅពេទ្យអូរចំបងទៀត ។

ប៊ុនថន៖ ក្រែងទៅពេទ្យភាគ?

ឆ៖ បា! ពេទ្យភាគ ។

ប៊ុនថន៖ ម៉េចបានជាគេដូរម៉ឺនពីពេទ្យអូរចំបងទៅពេទ្យភាគ?

ឆ៖ ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ គេថាខ្វះកម្លាំងៗ ចេះតែទៅ គេឲ្យទៅណាទៅហ្នឹង គេយកទៅវ៉ៃចោលក៏មិនដឹង ។

ប៊ុនថន៖ ហើយដាស់ទៅហ្នឹងពីណាប្រាប់ម៉ឺនឲ្យដាស់ទៅ?

ឆ៖ ប្រធានគេ ។

ប៊ុនថន៖ ប្រធានពេទ្យឈ្មោះ ធៀន ហ្នឹង?

ឆ៖ បា!

ប៊ុនថន៖ គេប្រាប់ថានោះខ្វះកម្លាំង?

ឆ៖ គេថាត្រូវទៅនេះ តែគេសួរយើងដែរ បើយើងទៅក៏ទៅ តែបើមិនទៅក៏គេមិនហ៊ានបង្ខំយើងដែរ គេសួរដែរហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ចឹងម៉ឺនសម្រេចចិត្តថាទៅ?

ឆ៖ ទៅ ។

ប៊ុនថន៖ ម៉េចបានជាសម្រេចចិត្តថាទៅ?

ឆ៖ ចេះតែចង់ទៅឲ្យស្គាល់ក្របកន្លែង ។

ប៊ុនថន៖ មន្ទីរពេទ្យភាគនៅបាត់ដំបងរាល់ថ្ងៃហ្នឹង?

ឆ៖ ពេទ្យយើងបាត់ដំបងរាល់ថ្ងៃហ្នឹង កន្លែងហ្នឹងហើយគេហៅពេទ្យភាគពីមុនមក ។

ប៊ុនថន៖ ហើយមកនៅហ្នឹងច្រើនទេ?

ឆ៖ គេហៅពេទ្យយោធា មានកន្លែងយោធាផ្សេង កន្លែងប្រជាជនផ្សេង ហើយខ្ញុំព្យាបាលខាង
ប្រជាជន ។

ប៊ុនថន៖ ប៉ុន្តែបុគ្គលិកច្រើនទេ?

ឆ៖ បុគ្គលិកច្រើនតាមដូះ តាមក្រុម មានខាងឆ្នបអញ្ជឹងទៅ មានខាងទូទៅអញ្ជឹងទៅ មានខាង
វះកាត់ នៅដាច់ដោយឡែកៗពីគ្នាមួយផ្នែកៗ អញ្ជឹងទៅ មានខាងមើលឈាមនោះផ្សេង
ទៀត ។

ប៊ុនថន៖ ហើយមីននៅពេទ្យភូមិភាគឃ្លឹងគេបែងចែកខាងទារហនផ្សេង ហើយស៊ីវិលផ្សេង?

ឆ៖ នៅឃ្លឹងមានដូះខាងអ្នកជម្ងឺ ខាងយោធាឃ្លឹងផ្សេង ហើយខាងទូទៅឃ្លឹងផ្សេងទៅ ។

ប៊ុនថន៖ ម៉េចបានជាគេបែងចែកអញ្ជឹងមីន?

ឆ៖ ដាក់ច្រឡំក្រុមម្នាក់ម្នាក់ម៉េចកើត បើជម្ងឺស្ទុកតែខុសៗគ្នា អ្នកជម្ងឺរូបទៅខាងរូបទៅ ពេទ្យ
ណាព្យាបាលខាងក្រុមណាបែងគឺរូបទៅ ហើយខាងណាខាងទូទៅគឺទូទៅ ខាងណាខាងវះ
កាត់គឺវះកាត់ ខាងណាខាងយោធាគឺយោធា លាងខាងព្យាបាលចាក់ថ្នាំគេឃ្លឹង បើយើងមិន
ដាក់តាមក្រុមតាមពួកអញ្ជឹងព្យាបាលច្រឡំក្រុមអត់ទាន់ទេ ។

ប៊ុនថន៖ តែអ្នកជម្ងឺច្រើនទេមីន?

ឆ៖ អ្នកជម្ងឺពេញៗ អគារ ចេញចូលៗ រាល់ថ្ងៃ ។

ប៊ុនថន៖ ហើយមីននៅខាងផ្នែកណាដែរ?

ឆ៖ ខ្ញុំនៅខាងទូទៅ ។

ប៊ុនថន៖ ខាងជម្ងឺទូទៅ?

ឆ៖ បា! មុនដំបូងគេទូទៅចូលខាងឆ្នបដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំអត់ចូល ។

ប៊ុនថន៖ ម៉េចបានជាមីនអត់ចូល?

ឆ៖ ខ្ញុំកាលឃ្លឹងដូចនៅក្មេង ហើយវាមានការរៀនខ្មាសច្រើន ដល់ពេលអញ្ជឹងទៅគេទូទៅ
ខាងទូទៅ ។

ប៊ុនថន៖ ខាងទូទៅឃ្លឹងខាងមើលជម្ងឺ ខាងចាក់ថ្នាំអីឃ្លឹង?

ឆ៖ បា! ធ្វើខាងទូទៅនៅពេទ្យភាគ ហើយចេញពីពេទ្យភាគឃ្លឹងទៅខ្ញុំចូលតាមព្រំដែន យួនវ៉ៃ
ចូលស្រុក ហើយខ្ញុំមកព្រំដែននេះនៅពេទ្យទៀត រួចហើយបាននៅពេទ្យ នៅកងដឹក
ជញ្ជូនដល់រួចហើយបានមកនៅពេទ្យ ។

ប៊ុនថន៖ មីននៅឃ្លឹងបុគ្គលិកច្រើនទេ បុគ្គលិកពេទ្យច្រើនទេនៅពេទ្យភាគឃ្លឹង?

ឆ៖ បុគ្គលិកពេទ្យភាគច្រើនណាស់ ។

ប៊ុនថនៈ ប្រហែលជាប៉ុន្មាននាក់?

ឆៈ ច្រើនរយនាក់ដែរហ្នឹង មានអាខ្លះមានប្រពន្ធមានកូននៅហ្នឹងផងអីផង ច្រើនដែរហ្នឹង ផ្នែក កេងបំបាយ ផ្នែកខាងរ៉ាកាត់ ផ្នែកគេខាងឆ្មប មានផ្នែកគេចិញ្ចឹមខាងកុមារកំព្រាម៉ែឪស្លាប់ ទៀត វាមានច្រើនដែរកន្លែង ។

ប៊ុនថនៈ មានដែរមីង?

ឆៈ បា! មានកាលហ្នឹង ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងតែខាងមួយផ្នែកៗទេ ព្រោះខ្ញុំធ្លាប់នៅខាងទូទៅអញ្ចឹងខ្ញុំដឹង តែកន្លែងហ្នឹងទេ ដូចជាខ្ញុំអត់សួរស្គាល់អស់អញ្ចឹង វាមែនដូចគេមេៗគេដើរចុះចល័តក្រប កន្លែងមានបញ្ជីរនៅជាប់ហ្នឹងដែរ យើងដឹងតែដល់ម៉ោងរៀនយើងចូលព្យាបាល អ្នកណា ត្រូវចាក់ថ្នាំស្មានម៉ាន ម៉ោងប៉ុន្មានទៅម៉ោងប៉ុន្មាន មានតែប៉ុណ្ណឹង ។

ប៊ុនថនៈ ចុះមេញមីងថាមានចិញ្ចឹមផ្នែកកុមារកំព្រា?

ឆៈ ហ្នឹងក្នុងមួយរង្វង់អគារហ្នឹងមានតើ ឧទាហរណ៍ថាអ្នកជម្ងឺហ្នឹងចូលដេកពេទ្យអញ្ចឹង ដល់ម្តាយ ហ្នឹងស្លាប់ ដល់អញ្ចឹងទម្រាំតែគេរកឪយើងឃើញ រកបងប្អូនឃើញ ចុះក្មេងៗតូចវាមាន ដឹងប្រវត្តិណា ទាល់តែមានគេឯង សាច់ញាតិបងប្អូនមកសួរនាំបានដឹង បានយើងជួយតាម ហ្នឹងទៅ បើអ្នកណាគេមានបងប្អូនមីងមាគេអញ្ចឹង គេយកទៅវិញទៅ ។

ប៊ុនថនៈ អញ្ចឹងមានកន្លែងហ្នឹងសម្រាប់ចិញ្ចឹមក្មេង?

ឆៈ បា! ចិញ្ចឹមក្មេងដែរ ។

ប៊ុនថនៈ ច្រើនទេក្មេងៗហ្នឹង?

ឆៈ ក្មេងហ្នឹង កាលហ្នឹងខ្ញុំទៅមើលម្តងប្រហែលជាខ្លះ៤០ នាក់ ខ្លះរកអត់ឃើញ ខ្លះម៉ែឪស្លាប់ ទាំងអស់ក៏មាន ។

ប៊ុនថនៈ អាយុប៉ុន្មានក្មេងៗហ្នឹង ។

ឆៈ ក្មេងៗតូចហ្នឹង ខ្លះនៅអីមដោះ អាខ្លះចេះដើរ ឧទាហរណ៍ថាយូៗទៅវាបែកខ្វែកម៉ែឪបង ប្អូន អញ្ចឹងចេះតែនៅទៅ តាមមើលអញ្ចឹងឯង ខ្ញុំគ្រាន់តែទៅអើតហ្នឹង ខ្ញុំមិនសូវដឹងប្រវត្តិ គេយ៉ាងម៉េចផងសល់ហ្នឹង ពេលដល់ថ្ងៃបើកវគ្គប្រជុំអញ្ចឹងទៅក៏យើងមិនសូវបានចូលរួម ច្រើនតែយើងប្រជុំតាមក្រុម ដកពិសោធន៍ក្នុងក្រុមយើងរៀងខ្លួនៗទៅ ។

ប៊ុនថនៈ មីងមានប្រជុំដែរ?

ឆៈ បា! ប្រជុំយើង ឧទាហរណ៍ថា ធម្មតាបុគ្គលិកវាមានអាចប៉ះទង្គិចសំដីគ្នាអញ្ចឹងណា ដល់ អញ្ចឹងដូចជាមានមេមួយអញ្ចឹងទៅ ហើយដល់ពេលប្រជុំអញ្ចឹងគេអប់រំយើងកុំឲ្យមានបញ្ហា ឈ្មោះប្រកែកទាស់ទែងគ្នា ហើយមានមតិទៅវិញទៅមកដូចតែយើងរាល់ថ្ងៃនេះអញ្ចឹង ។

ប៊ុនថនៈ មានឈ្មោះគ្នាដែរមីង បុគ្គលិកក្នុងហ្នឹង?

ឆៈ មាន មិនអត់ទេមាន ។

ប៊ុនថនៈ ឈ្មោះគ្នារឿងអីទៅ?

ឆៈ អត់ដែលរឿងដែលអីទេ គ្រាន់តែថាធ្វើការងារអញ្ចឹងទៅ ហើយអមួយធ្វើរាងខុសអញ្ចឹងទៅ ចេះតែយល់គ្នា តែខ្លះចិត្តឆេះឆេះ មិនដឹងថាអាបងៗ អាប្អូនៗ វានិយាយមកមិនចេះដឹងថា គេ គំនិតរបស់គេថាគេនិយាយមកគេណែនាំយើងឲ្យដើរផ្លូវល្អ កុំឲ្យយើងវាឆ្គងស្តាំ អាខ្លះ វាមិនយល់អញ្ចឹងវាខឹង វាខឹងគេមិនមាត់មិនករកគេ ធម្មតាអ្នកធ្វើការក្នុងចំណោមហ្នឹងតែ មិនមាត់រកគ្នាធ្វើការម៉េចកើត ។

ប៊ុនថនៈ អញ្ចឹងមានហៅមកណែនាំ?

ឆៈ បា!

ប៊ុនថនៈ អត់មានដាក់ពិន័យដាក់អីទេ?

ឆៈ អត់មានដាក់ពិន័យទេ គ្រាន់តែណែនាំគ្នា ហៅគ្នាធម្មតា ធ្វើការងារធម្មតារៀងៗខ្លួន រាប់អានដូចបងប្អូនបង្កើត ។

ប៊ុនថនៈ ចុះមីងមានដូចថា បាត់ពេទ្យបាត់អីពេលធ្វើប្រវត្តិរូបទេ?

ឆៈ កាលហ្នឹងយើងឆ្នាំ៧៩អញ្ចឹងហើយ កាលជំនាន់គេចាប់យកទៅហ្នឹង យកទៅបាត់ៗ ធ្វើជា សំនួរប្រវត្តិរូបហើយ ស្រាប់តែស្លាប់ជ្រាបមិនដឹងទៅច្រកណាច្រកណាខ្ញុំអត់ដឹងដែរ ឃើញ តែអ្នកនៅ មួយអគារច្រើនណាស់នៅ២នាក់ ។

ប៊ុនថនៈ ប៉ុន្តែមានដឹងថាម៉េចបានបាត់ទេមីង មានឆ្ងល់?

ឆៈ ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ កាលជំនាន់ហ្នឹងមានអ្នកខ្លះគេថាអ្នកក្បត់ មេក្បត់ អញ្ចឹងកាលជំនាន់ហ្នឹង បើ អគារខ្ញុំនៅតែ៣នាក់ ។

ប៊ុនថនៈ អគារមីងហ្នឹង?

ឆៈ បា! ហើយសុទ្ធតែអ្នកធ្ងន់ទៀត សុទ្ធតែអ្នកយ៉ាប់ៗហើយ ។

ប៊ុនថនៈ យ៉ាប់ហ្នឹងម៉េចវិញមីង?

ឆៈ អ្នកយ៉ាប់ហ្នឹងដូចថាខ្លះទាក់ទឹកអញ្ចឹងស្លេកស្លាំង ជម្ងឺឆ្អឹងវាមិនរួច បានថាយ៉ាប់ហ្នឹង វានៅ ចំកន្លែងយ៉ាប់ហ្នឹង មានដូចថាជម្ងឺទូទៅហ្នឹង ទូទៅវាមានស្រាលមានធ្ងន់អញ្ចឹងទៀត ហើយខ្ញុំ នៅចំកន្លែងធ្ងន់ សុទ្ធតែអ្នកកន្លែងធ្ងន់ ។

ប៊ុនថនៈ ហើយមីង នៅហ្នឹងដូចខាងកងទ័ពអីចេញចូលបានទេ ដូចថាអ្នកព្យាបាលខាងកងទ័ពអញ្ចឹង?

ឆៈ បានតើ ។

ប៊ុនថនៈ ចេញចូលបាន?

ឆៈ បងប្អូនម៉ែឪ គេមកមើលមកអីអញ្ចឹង កាលជំនាន់គេវ៉ៃយួនពីភ្នំពេញមកហ្នឹង វាមានរបួស មានអីកាលហ្នឹង ចូលមកដល់ហើយមិនយើងអមុនមិនទាន់ជាចូលអាក្រោយទៀត អញ្ចឹង មានទៅណា ដល់គ្រាប់គេដុតយ៉ាងអីហ្នឹងក្នុងក្បាលនាំគ្នាភ័យរត់ទៅ ។

ប៊ុនថនៈ ច្រើនទេមីនអ្នករបួសទាហាននៅហ្នឹង?

ឆៈ របួស៣០ - ៤០ នាក់ដែរហ្នឹងក្នុងមួយរោង គេចេញបណ្តើរខ្លះទៅ ហើយសរុបអ្នកផ្ទុំៗ ប្រហែលជា៣០ - ៤០ នាក់ដែរហ្នឹង ចុះមានទៅជិតណា គ្រាន់តែរោងពីរនេះទៅនោះ មួយព្រៃគេហៅព្រៃឈូកស្រីគេ រោងគេតម្រៀបគ្នាអត់មានបន្ទប់មានអីទេ គ្រែទល់គ្នាសង ខាងអញ្ចឹង ដើរប្រលោះកណ្តាលហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ ហើយអ្នកជម្ងឺច្រើនអញ្ចឹង តើឆ្នាំព្យាបាលច្រើនទេមីន?

ឆៈ គ្រប់គ្រាន់តែកាលជំនាន់ហ្នឹង អត់មានចេះខ្លះទេកាលជំនាន់ហ្នឹង មានថ្នាំលេបមួយថ្ងៃ២ដង អ្នកណាពាងគឺពាងតាមហ្នឹងទៅ វាមានជម្ងឺស្រាលជម្ងឺធ្ងន់ មិនទៀងដែរហ្នឹងកាលហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ ចុះអ្នកណាប្រធានធំនៅពេទ្យហ្នឹង?

ឆៈ ប្រធានធំនៅពេទ្យភាគហ្នឹង?

ប៊ុនថនៈ បាទ!

ឆៈ ពេទ្យភាគហ្នឹងដូចជាពូ ចំរើន ឈ្មោះ រើន អញ្ចឹងហើយ ខ្ញុំភ្លេចអស់ហើយ ។

ប៊ុនថនៈ ប្រុសមែន?

ឆៈ ប្រុស ។

ប៊ុនថនៈ ចុះត្រកូលគាត់ឈ្មោះអី?

ឆៈ អត់ដឹងដែរ ខ្ញុំភ្លេចអស់ហើយ ។

ប៊ុនថនៈ ដឹងតែឈ្មោះ ចំរើន?

ឆៈ បា! ខ្ញុំភ្លេចគាត់ហើយ ។

ប៊ុនថនៈ ប៉ុន្តែក្រៅពីគាត់មានអ្នកផ្សេងទៀតទេ?

ឆៈ វាមានបន្ទាប់ៗគ្នាដែរ ។

ប៊ុនថនៈ ឈ្មោះអីខ្លះមីន?

ឆៈ ខ្ញុំភ្លេចអស់ហើយ ភ្លេចឈ្មោះអស់ហើយយូរពេកហើយ ។

ប៊ុនថនៈ ប៉ុន្តែមីនថាពេលមានប្រជុំបើកវគ្គគាត់អ្នកបើកវគ្គ ឬក៏មានអ្នកផ្សេងទៀត?

ឆ៖ ប្រធានៗក្រុម ដូចជាមានក្រុមមានពួក អនុក្រុម ប្រធានក្រុមអញ្ជើញណា ពេលយូរៗទៅ មានកងរយកងវរៈគេមកចូលម្តងអញ្ជើញទៅ អាហ្នឹងហៅជុំគ្នាទាំងអស់ទៅ ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ជើញមានអ្នកធំៗ ទៅប្រជុំទេម៉ែ?

ឆ៖ មាន ។

ប៊ុនថន៖ ពីណាម៉ែ?

ឆ៖ អត់សូវស្គាល់ដែរហ្នឹង ព្រោះមិនសូវតាមដាន មិនសូវយកចិត្តទុកដាក់រឿងអញ្ជើញដង វាយ ឆ្មាំពេកហើយ ប្រវត្តិខ្ញុំមានតែប៉ុណ្ណឹងឯង ចេញពីហ្នឹងមកចូលព្រំដែន ចូលព្រំដែនដល់ពេល ដាច់ជើងទៅធ្វើកងដឹកជញ្ជូន ។

ប៊ុនថន៖ រត់ទៅណាម៉ែកាលរៀនណាមកចូលមក?

ឆ៖ មុនដំបូងរត់ដល់បារាំងធ្លាក់ចាក់ក្រែក ។

ប៊ុនថន៖ ទៅខាងម៉ាជួរព្រំដែនថៃ?

ឆ៖ បា! ទៅខាងហ្នឹង ខ្ញុំរត់អាត់អាត់តែងរហូត ។

ប៊ុនថន៖ ម៉ែទៅ ហើយចុះអ្នកជម្ងឺនៅពេទ្យហ្នឹង?

ឆ៖ អ្នកជម្ងឺណាត់រំលោភចោលរៀងៗខ្លួន អាណាចក្ររួច អ្នកណាមិនរួចអត់ទៅ ។

ប៊ុនថន៖ អត់មានយកអ្នកជម្ងឺទៅទេ?

ឆ៖ បានអីយកទៅណា គេរត់ប្រាស់យកតែអាយុ ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ជើញម៉ែរត់ទៅតែឯងឬក៏អង្គភាពពេទ្យហ្នឹងទៅទាំងអស់គ្នា?

ឆ៖ វាអង្គភាពជាមួយគ្នាហ្នឹង ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាអ្នកធ្ងន់គ្មានអ្នកណាព្យាយាមចាំយកទេ ចុះម្នាក់ៗ ដាច់បាយដែរ ហើយរត់ហ្នឹងមានអ្នកណាស្តាយអង្គរួចកាលហ្នឹង អញ្ជើញមានតែប្រាស់អាយុ រៀងៗខ្លួន ។

ប៊ុនថន៖ ទៅគ្នាច្រើនទេម៉ែ?

ឆ៖ វាគ្រប់អង្គភាពហ្នឹង រាប់ពាន់រាប់សែននាក់កាលហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ជើញអ្នកជម្ងឺដែលនៅហ្នឹងទុកចោលទៅ?

ឆ៖ អ្នកជម្ងឺណាធ្ងន់ទុកចោលហ្នឹងទៅ មានអ្នកណាយក មិនដឹងឯងប៉ុន្តែស្បែកចូលមកដល់ពិបៗ មិនដឹងម៉េច ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ជើញចុះក្មេងៗ ៤០ នាក់ ទុកចោលនៅហ្នឹងដែរ?

ឆ៖ ក្មេងៗ ?

ប៊ុនថន៖ បាទ!

ឆ៖ ក្មេងៗ ម៉ាជំនាន់ហ្នឹង អាខ្លះដើររួចក៏យកទៅ ហើយអាខ្លះដើរមិនរួចមានអ្នកណាស្តាយ បើសុទ្ធតែអ្នកដើរ យកទៅពីស្រុកយើងបានតែកាលជិះឡានទេ ដល់ពេលទៅដល់ព្រំដែនគ្មានអ្នកណាបានជិះទេ ។

ប៊ុនថន៖ ដើរទាំងអស់?

ឆ៖ ដើរទាំងអស់ហ្នឹង អាខ្លះឆាប់តាមផ្លូវអាណេងអាណេង ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ជឹងមីនទៅដល់ហ្នឹងហើយធ្វើអីទៀត?

ឆ៖ ទៅដល់ព្រំដែនហ្នឹង?

ប៊ុនថន៖ បាទ!

ឆ៖ ទៅដល់ព្រំដែនខ្ញុំនៅ កាលហ្នឹងគេដឹងខ្ញុំនៅពេទ្យ ខ្ញុំនៅតាមកន្លែងទីតាំងយើងដដែលហ្នឹង ទីតាំងដឹងក្នុងយើងចេះតែនាំគ្នាមួយឈ្មោងៗ អញ្ជឹងណា យើងរត់ពីហ្នឹងទៅ ។

ប៊ុនថន៖ ខាងផ្នែកដឹកជញ្ជូន?

ឆ៖ បាទ! ដល់ពេលអញ្ជឹងយើងនៅតាមគេ ដល់ហើយខ្ញុំរួចស ដល់រួចសអញ្ជឹងក៏បានមកនៅពេទ្យទៀត ដល់ពេលមកនៅពេទ្យទៀតខ្ញុំមករៀនខាងកែវឆ្លុះម្តង អាកែវយើងមើលឈាមហ្នឹង មើលមេរោគហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ មីនមកពេទ្យហ្នឹង ពេទ្យណា?

ឆ៖ កាលហ្នឹងពេទ្យព្រំដែន ថៃគេចុះមកបង្រៀនយើង ។

ប៊ុនថន៖ ចុះពេទ្យហ្នឹងគេមានដូចជា ឈ្មោះពេទ្យឈ្មោះអី?

ឆ៖ មានតើ មានមេគេគ្រប់គ្រងបន្តហ្នឹងដែរ គេដាក់ស័ក្ត្រហួតដែរហ្នឹងមិនដែលចោលទេ គេហៅតែពេទ្យខ្មែរក្រហមៗ ។

ប៊ុនថន៖ មានបែងចែកកងទេ?

ឆ៖ មានបែងចែកកង បែកចែកក្រុម ខ្ញុំនៅជាមួយពូ យ៉ាន ។

ប៊ុនថន៖ ឈ្មោះអី យ៉ាន?

ឆ៖ អត់ដឹងឈ្មោះអីដែរនាមត្រកូលគាត់ បើប្រធានឈ្មោះ យ៉ាន ហ្នឹងរាល់ថ្ងៃនៅអូរក្រោះ ។

ប៊ុនថន៖ នៅអូរក្រោះហ្នឹងនៅណាវិញ?

ឆ៖ គាត់នៅអូរក្រោះនៅពេទ្យខាងសំឡូត ។

ប៊ុនថន៖ នៅខាងសំឡូត?

ឆ៖ បាទ!

ប៊ុនថន៖ ប៉ុន្តែមីន ពេទ្យមីនហ្នឹងដូចជាមានបញ្ចូលទៅខាងកងពលណា ទៅកងវ៉ះអីទេ?

ឆ៖ អត់ទេ ចូលមកហ្នឹងហើយនៅព្យាបាលចាំកន្លែងហ្នឹង ទាំងជម្ងឺទូទៅ ទាំងអ្នកបួសអ្នកអីនៅ
ចាំកន្លែងហ្នឹង នៅចាំដូចជាបើមានរបួសយើងទទួលខាងរបួស មានខាងអ្នកត្រូវគ្រុនចាញ់
យើងមើលឈាមយើងត្រូវខាងគ្រុនចាញ់មើលឈាម ។

ប៊ុនថន៖ ច្រើនទេ?

ឆ៖ ច្រើនដែរហ្នឹង រាប់ពាន់គ្រួសារដែរហ្នឹងកាលនៅព្រំដែន ។

ប៊ុនថន៖ នៅម៉ូណាម៉ង់កាលហ្នឹង?

ឆ៖ នៅម៉ូណាទេ គេហៅភូមិស្រែខេត្តខាងសម្ងាត់ ។

ប៊ុនថន៖ ស្រែខេត្ត?

ឆ៖ បា! ខ្ញុំនៅខាងសំឡូត ។

ប៊ុនថន៖ ពេទ្យហ្នឹងធំទេម៉ឺន?

ឆ៖ ពេទ្យដែលយើងរត់នោះវាមិនធំប៉ុន្មានទេ រោងប្រហែលពីរនេះទៅដូចគេនោះ តែវាមានពីរ
មានបីជុំវិញអញ្ចឹងណា ។

ប៊ុនថន៖ ស្នាក់បន្ត គេបញ្ជូនបន្ត?

ឆ៖ បន្តហ្នឹង វាមានពេទ្យសមរភូមិគេផ្សេងទៅ ពេទ្យស្នាក់នៅតាមភូមិក្រោយនោះផ្សេងទៅ
អាសមរភូមិមុខសមរភូមិក្រោយហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ ហើយម៉ឺននៅខាងក្រោយ?

ឆ៖ ខ្ញុំទើបតែមកនៅពេលខ្ញុំបួសជើងនេះទេ ទើបតែពេលដាច់ជើងនេះទេបានមកនៅពេទ្យ គេ
ឲ្យខ្ញុំនៅពេទ្យ គេថាខ្លួនធ្លាប់នៅពេទ្យហើយនៅពេទ្យទៀតទៅ ព្យាបាលខ្លួនយើងដង
ព្យាបាលអ្នកជម្ងឺដង ។

ប៊ុនថន៖ ចុះម៉ឺន ពេលដែលម៉ឺនដាច់ជើងហ្នឹង ម៉ឺនទៅណាបានដាច់ជើងហ្នឹង?

ឆ៖ កាលខ្ញុំដាច់ជើងហ្នឹង ទៅដឹកដំឡូងស្បៀងយកទៅឲ្យទី៣ ។

ប៊ុនថន៖ ដឹកដំឡូងឲ្យខាងណាវិញ?

ឆ៖ ខាងខ្មែរក្រហមដូចគ្នា ។

ប៊ុនថន៖ តែកាលហ្នឹងដូចជា កងទ័ពមានបែងចែកដូចជាកងពល កងវរៈអញ្ចឹង កាលហ្នឹងម៉ឺននៅជា
មួយពីណា?

ឆ៖ ថាយើងខាងសំឡូតខាងសំឡូត ខាងកោះកុងខាងកោះកុងអញ្ចឹងទៅ ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ចឹងម៉ឺននៅខាងសំឡូត?

ឆ៖ ខ្ញុំនៅខាងសំឡូត ។

ប៊ុនថនៈ ឲ្យទី៣នៅខាងសំឡូតហ្នឹង?

ឆៈ បា! នៅមួយផ្នែកៗ ខ្លះនៅខាងប៉ែលិនៗទៅ នៅតាមច្រករៀងៗខ្លួនទៅ ។

ប៊ុនថនៈ អញ្ជឹងដាច់ជើងហ្នឹងជាន់មិនមែន?

ឆៈ ជាន់មិនស្អាត ។

ប៊ុនថនៈ ហើយអ្នកដែលទៅជាមួយមិនហ្នឹងមានគ្រោះថ្នាក់ទេ?

ឆៈ អត់ទេ របួសតែខ្ញុំម្នាក់ឯង មិនហ្នឹងតែពីណាជាន់ដាច់អាហ្នឹងហើយ ជាន់ចុងម្រាមដាច់ចុងម្រាម ជាន់កែងដាច់កែង មែនដូចមិនយើង៦៩ហើយនឹងស្នូលពោតណា បើអាហ្នឹងត្រូវដូចថា ខ្ញុំជាន់អញ្ជឹងហើយតម្រៀបជួរអញ្ជឹងមាន២-៣នាក់ដែរ បើមិនរបួសក៏ស្លាប់ដែរ ។

ប៊ុនថនៈ ហើយពេលដុះភ្លាមហ្នឹង មិនមានដឹងខ្លួនថាត្រូវទេ?

ឆៈ ខ្ញុំគ្រាន់តែដឹងថាដុះបីដងអញ្ជឹងទៅ ខ្ញុំមិនដឹងថាខ្លួនឯងជាន់ទេ ស្មានតែពីណាក៏បាញ់មកត្រូវអញ្ជឹង ដល់ស្មានតែពីណាបាញ់មកត្រូវអញ្ជឹងក៏.. ដឹងក្នុងចិត្តតែឆ្លើយអត់រួច ក្នុងចិត្តយើងដឹងថាយួនបាញ់អញ្ជឹងហើយ ប៉ុន្តែឆ្លើយអត់ទាន់រួចទេ ទាល់តែឈានមួយជំហានពីរជំហានទៅ ឈានមួយជំហានត្រូវ តែដល់ពេលមួយជំហានក្រោយខុយអញ្ជឹងក៏ដួលទាំងអស់ទៅ បានដឹងថាខ្លួនឯងជាន់មិន ដល់ពេលដឹងថាជាន់មិនក៏ស្រែកហៅគេ ។

ប៊ុនថនៈ អត់ដឹងថាឈឺអីទេ អត់ដឹងខ្លួនថាឈឺទេ?

ឆៈ ដំបូងអត់ដឹងទេព្រោះស្អិត ទាល់តែឈាមហ្នឹងវាច្រាលចេញបានដឹងឈឺ ។

ប៊ុនថនៈ ដាច់ហ្នឹងមែន?

ឆៈ កាលខ្ញុំជាន់វាដាច់ត្រឹមនេះមកណោះដែរ តែវានៅជាប់ឡឹកគឺកៗហ្នឹង អាតែនេះក៏វាដាច់ដែរតែវានៅជាប់អាខ្នងស្បែកនេះ ។

ប៊ុនថនៈ ដល់ហើយគេបញ្ជូនទៅព្យាបាលនៅណាទៅ?

ឆៈ យើងមានគេនៅជាមួយគ្នា កងដឹកជញ្ជូនជាមួយគ្នា ពួកពូនៅជាមួយគ្នាហ្នឹងក៏គេសែនយកទៅ សែនស្នាក់ដេកមួយយប់បានដល់កន្លែង ។

ប៊ុនថនៈ ហើយមិនព្យាបាលរយៈពេលប៉ុន្មាន?

ឆៈ ពេទ្យគេដើរតាមរហូត ពេទ្យមន្ទីររួមយើងហ្នឹងគេដកហើយ ដល់ពេលថាមុខសញ្ញាណវ៉ៃមុខសញ្ញាណអញ្ជឹងទៅ គេដកពេទ្យកន្លែងហ្នឹងមួយទៅតាមសមរភូមិ ហើយកាលជំនាន់ហ្នឹងគេមែនប្រើទូរស័ព្ទដូចយើងទេ គេប្រើតែអូ ។

ប៊ុនថនៈ ចុះមិនព្យាបាលរយៈពេលប៉ុន្មាន?

ឆ៖ ខ្ញុំព្យាបាល ខ្លះគេ៥ - ៦ ខែបានគេជាគេដើររួច បើតាមមុខរបួសតាមសាច់យើងក្លាយ ហើយថ្នាំដល់មិនដល់ទេ ។

ប៊ុនថន៖ ម៉ឺនប៉ុន្មានខែ?

ឆ៖ ខ្ញុំបើនិយាយរឿងខែដាក់សេរ៉ូមមនុស្សក្សេតៅហើយហ្នឹង ច្រើនខែដែរខ្ញុំ គ្រាន់តែសេរ៉ូម ហ្នឹងពីរឡាង ថ្នាំកុំនិយាយថ្នាំ ។

ប៊ុនថន៖ ម៉ឺនគេព្យាបាលដិតដល់ដែរ?

ឆ៖ ព្យាបាលដិតដល់ គ្រាន់តែយើងវាចាក់រាល់ថ្ងៃទៅវាលីសាច់ ដល់ពេលលីសាច់ពេកលេប ម្តងទៅ ខ្ញុំជិត៤ខែ៥ខែបានចេញពីពេទ្យ ។

ប៊ុនថន៖ ចេញពីពេទ្យចូលពេទ្យទៀត?

ឆ៖ ចេញពីពេទ្យហ្នឹងចូលពេទ្យហ្នឹងវិញ គេឲ្យចូលពេទ្យហ្នឹងទៀត ចូលនៅរៀនព្យាបាលខ្លួនឯង ផងហើយព្យាបាលអ្នកជម្ងឺផង ។

ប៊ុនថន៖ ហើយម៉ឺននៅខាងសំឡូតហ្នឹង អ្នកណាគ្រប់គ្រង?

ឆ៖ នៅខាងសំឡូតឈ្មោះ អ៊ីទិត គាត់ហ្នឹងឈ្មោះអ៊ី ទិត ។

ប៊ុនថន៖ ឈ្មោះ ទិត?

ឆ៖ បា! គាត់ខាងផ្នែកទទួលខុសត្រូវរួម អ្នកអត់អ្នកអី ដូចជាទីពឹងហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ ឈ្មោះអ៊ី ទិត?

ឆ៖ ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ បើសួររឿងនាមត្រកូលចប់ ព្រោះខ្ញុំដឹងតែឈ្មោះអ៊ី ទិត ។

ប៊ុនថន៖ គាត់កាន់ទាំងអស់ ខាងទាហាន ខាងពេទ្យខាងអីហ្នឹង?

ឆ៖ បា! ទាហានណាស់ ខាងទាហាន ខាងពេទ្យខ្លះខាតអីៗយើងទាក់ទងគាត់ ដល់អញ្ជឹងគាត់ទាក់ ទងដូចជា ទាក់ទងមិនដឹងទាក់ទងពីណាពីណាយើងអត់ដឹងដែរកាលហ្នឹង បានមកហើយគាត់ ចែកតាមមុខសញ្ញា ។

ប៊ុនថន៖ គាត់អ្នកកាន់កាប់រួម?

ឆ៖ បា! ហ្នឹងរួមហ្នឹង ដូចតែហ៊ុន សែន ហើយនឹងយើងប្រជាជនអញ្ចឹង យើងយ៉ាងម៉េចយ៉ាង ម៉ាយើងរាយការណ៍ទៅគាត់ទៅ គាត់បញ្ជាថាធ្វើម៉េចយើងធ្វើតាមគាត់ទៅ ។

ប៊ុនថន៖ ម៉ឺននៅរហូតដល់ឆ្នាំប៉ុន្មាន នៅពេទ្យហ្នឹង?

ឆ៖ នៅព្រំដែនហ្នឹង?

ប៊ុនថន៖ បាទ! នៅសំឡូតហ្នឹង?

ឆ៖ ទាល់តែយើងចងចាំគ្នាត្រូវ ។

ប៊ុនថនៈ មីនខាងពេទ្យរហូត?

ឆៈ ខ្ញុំនៅខាងដីកជញ្ជូន ទាល់តែខ្ញុំរួចហើយ ខ្ញុំដាច់ជើង៨៨ ។

ប៊ុនថនៈ ៨៨?

ឆៈ បា! ដាច់ជើង៨៨ ហើយចូលដេកពេទ្យហ្នឹង ចេញពីពេទ្យបានប្រហែលជានោះខែ ថាមួយ ខែចុះបានរួចសើរខ្ញុំទៅពេទ្យវិញ ទៅពេទ្យវិញនៅរៀនពេទ្យហ្នឹងហ្នឹង ។

ប៊ុនថនៈ ហើយមីននៅពេទ្យហ្នឹងរហូតដល់គេចថារសាមារណកម្មហើយ?

ឆៈ ទាល់តែចថារក្ខាត្រូវរហូត ទាល់តែយើងបែកខ្វែកគ្នា ។

ប៊ុនថនៈ ហើយមីនមានគ្រួសារឆ្នាំណា?

ឆៈ ខ្ញុំនិយាយទៅខ្ញុំមានគ្រួសារ៣ហើយ គ្រួសារខ្ញុំទី១ឈ្មោះ ស្រីន សុខ មានកូនមួយការ តាំងពីជិតដាច់៩២ចូល៩៣ កាលនៅអ៊ុន តាក់ ។

ប៊ុនថនៈ តាត់ស្លាប់មែនមីន?

ឆៈ តាត់ទៅកាលហ្នឹងរកស៊ីយកត្បូង ហើយទៅជាមួយគេជាមួយឯងដល់ហើយថាជាប់កុកជាប់ អីហ្នឹងបែកខ្វែកគ្នារហូត ។

ប៊ុនថនៈ តាត់កងទ័ពដែរមែន?

ឆៈ តាត់អត់ទេ តាត់នៅជាប្រជាជនដូចតែយើងក្នុងភូមិអញ្ចឹងដែរ តាត់មិនដែលមានទ័ពមានអី ទេ តែខ្ញុំបានតាត់ទៅអត់មាននៅទ័ពនៅអីទេ តាត់នៅជាប្រជាជនទេ ប៉ុន្តែយើងរកស៊ីធម្មតា ធម្មតាមានគេឈោសនាថាយើងចាញ់បោកគេចុះ បើគេប្រាប់ថារបស់នេះត្រូវបានប៉ុណ្ណេះ ដល់ពេលយើងលក់នៅនេះត្រូវបានប៉ុណ្ណេះ ដល់អញ្ចឹងយើងមិនចង់យកទេអាតិច យកតែ អាច្រើន ដល់ពេលទៅអញ្ចឹងមានគេទិញការចុះអញ្ចឹងទៅ ក៏ជាប់កុកទៅ ហើយបានបងប្អូន ខាង សុខ ហ្នឹងគេដោះគេដូរ ហើយជាប់ជិត២-៣ខែដែរហ្នឹង ខ្ញុំនៅនេះខ្ញុំអត់ដឹងទេ តែខ្ញុំ ដឹងដំណឹងពីគេ ។

ប៊ុនថនៈ ហើយដំបូងមានកូនម្នាក់?

ឆៈ មានកូនមួយ ។

ប៊ុនថនៈ ហើយក្រោយមក?

ឆៈ បែកខ្វែកគ្នាហ្នឹងខ្ញុំយកប្តីក្រោយមួយទៀត ប្តីក្រោយមួយទៀតបានកូនមួយខ្ញុំបែកគ្នាទៀត គេទៅព្រំដែននោះទៅខ្ញុំក៏មកនេះ ហើយក៏បែកគ្នាទៅ ប៉ុន្តែឆ្នាំហើយអត់ដែលព្រំដំណឹងអីក៏ យកមួយទៀតទៅ ។

ប៊ុនថនៈ រាល់ថ្ងៃហ្នឹងនៅជាមួយគ្នាទេ?

ឆ៖ នៅ តែអត់ប្រយោជន៍ មួយថ្ងៃៗដឹករហូត ។

ប៊ុនថន៖ អ្នកមិនមកនៅនេះឆ្នាំប៉ុន្មាន?

ឆ៖ មេញលោកក្រុមប៉ុន្មាន ដូចជា៩០ កាលមកឆ្នាំ៩៩ ខ្ញុំមកជាមួយលោកក្រុមហ្នឹងដែរ ។

ប៊ុនថន៖ កាលហ្នឹងខាងណាបញ្ជូនមក?

ឆ៖ កាលមកហ្នឹងមកជាមួយអីអីទេ កាលហ្នឹងមកជាមួយ តាពៅ តាត់នៅក្បាលក្រោះ ពោធិ៍សាត់រាល់ ។

ប៊ុនថន៖ តាត់អ្នកដឹកនាំមក?

ឆ៖ បា!

ប៊ុនថន៖ តាត់កាន់ខាងកងទ័ពដែរ?

ឆ៖ តាត់កាន់ខាងទ័ពដែរហ្នឹង ហើយតាត់ផ្លូវធាតាត់ទៅបាត់ទៅ ហើយខ្ញុំនៅខាងៗហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ ហើយមកដល់ហ្នឹងតើបែងចែកម៉េចវិញ?

ឆ៖ មកដល់ហ្នឹងបែងចែកយើងមាន បើគិតទៅបោះជំហានបន្ទាប់ៗ ហ្នឹងចេះតែគិតគូរទៅ មានអី យ៉ង់ ចៅហ្វាយស្រុករាល់ថ្ងៃហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ តាត់អ្នកបែងចែក?

ឆ៖ តាត់អ្នកបែងចែក តាត់អ្នកទទួលការខុសត្រូវរួមខាងនារី ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ជឹងរបបហូបចុកអីយ៉ាងម៉េចដែរ?

ឆ៖ របបហូបចុក?

ប៊ុនថន៖ បាទ! គេទប់ត្ថមឬក៏យើងរកខ្លួនឯង?

ឆ៖ យើងរកខ្លួនយើង ។

ប៊ុនថន៖ អត់មានរបបទៀតទេ?

ឆ៖ អត់មានទេ អត់មានប្រាក់ខែទេខ្ញុំ ខ្ញុំរកបាន ក្រៅពីហ្នឹងគេមានប្រាក់តែខ្ញុំអត់មានទេ ។

ប៊ុនថន៖ ចុះមិនធ្វើអីដែរ?

ឆ៖ ខ្ញុំរាល់ថ្ងៃ?

ប៊ុនថន៖ កាលដំបូង?

ឆ៖ កាលដំបូងខ្ញុំមកនៅហ្នឹង ខ្ញុំធ្វើចំការដែរ មកដល់កាប់ចំការ ។

ប៊ុនថន៖ ធ្វើចំការដែរ?

ឆ៖ ធ្វើចំការ ។

ប៊ុនថន៖ ហើយមកដល់ហ្នឹងមនុស្សច្រើនទេមិន?

ឆ៖ មកដល់នេះមុនដំបូង មនុស្សប៉ុន្មានតែប៉ុណ្ណឹងឯង តែគេនៅអូរសោមអូរអីហ្នឹងភូមិគេ ចាស់ ដល់ពេលយើងនៅយូរៗទៅមានដូរមានអីអញ្ចឹងទៅចេះតែច្រើនទៅៗ ។

ប៊ុនថន៖ ចុះសព្វថ្ងៃម៉ឺនធ្វើអីដែរ?

ឆ៖ សព្វថ្ងៃខ្ញុំធ្វើចំការ អត់មានធ្វើអីទេ ដួនកាលឆ្នាំណាបានក៏បានទៅ ហើយឆ្នាំណាអត់ក៏អត់ ទៅ មួយរយខ្មែរមិនបានផង ។

ប៊ុនថន៖ ហើយមានកូនប៉ុន្មាននាក់ម៉ឺន?

ឆ៖ ខ្ញុំមានកូន២នាក់ មួយបែកមានប្តីនៅក្រវ៉ាញ ហើយមួយទៀតនៅខាងសៀមរាប ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ចឹងម៉ឺនបែកពីក្រសារនៅបាត់ដំបងតាំងពីម៉ឺនចេញទៅធ្វើពេទ្យដំបូង ម៉ឺនដែលបានទាក់ទង ទៅលេងស្រុកកំណើតទេ?

ឆ៖ អត់ តែបែកគឺបែករហូត ។

ប៊ុនថន៖ ម៉េចបានជាម៉ឺនអត់ទៅ?

ឆ៖ អត់ដែលបានទៅសោះ តាំងពីបែកមកបម្រុងថាទៅលេងដូចមានសភាពការណ៍អញ្ចឹងហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ សភាពការណ៍ម៉េចវិញម៉ឺន?

ឆ៖ សភាពការណ៍កាលហ្នឹងថាយួនចូលស្រុក បានឆ្លើយឆ្លាចមានហ៊ានទៅណា បែករហូតតាំងពី ហ្នឹងមក ។

ប៊ុនថន៖ ហើយម៉ឺនមានគិតថាចង់ទៅទេ?

ឆ៖ ចង់ទៅដែរ តែមិនដឹងធ្វើម៉េច វានៅតែបងប្អូនទេ ម៉ែឪស្លាប់អស់ហើយ បើទៅទៅទៅ លេងជាមួយបងប្អូន យើងចេញពីពេទ្យភាគហ្នឹងទៅ ទៅលេងត្រឹមអន្ទុកវិលនេះហ្នឹង ដិត ហ្នឹងតែអត់បានទៅ បែកគ្នារហូតទាល់តែឥលូវដល់សព្វថ្ងៃហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ចឹងខ្ញុំចង់សួរចុងក្រោយ សព្វថ្ងៃមានតុលាការកាត់ទោសមេដឹកនាំខ្មែរក្រហម មានមេធំៗ ដូចជានួន ជា, អៀង សារី, ខៀវ សំផន ហើយនឹងប្រពន្ធកាត់អៀង ធារិទ្ធ ម៉ឺនដែលស្គាល់ទេម៉ឺន?

ឆ៖ ឮតែឈ្មោះដែរហ្នឹង ។

ប៊ុនថន៖ ហើយមានតុលាការកាត់ទោស ហើយដូចជាម៉ឺនធ្លាប់បម្រើឲ្យ ធ្លាប់ចូលបដិវត្តន៍ជាមួយខ្មែរ ក្រហមអញ្ចឹងណា តើម៉ឺនយល់យ៉ាងម៉េចដែរ?

ឆ៖ មិនដឹងយល់ម៉េច មិស្តុរដឹងដែរហ្នឹង ខាងកាត់ខ្ញុំអត់សួរដឹងដែរ រឿងហ្នឹងគាមថ្នាក់លើៗ រឿងប្រជាជនអត់ដឹងទេ ។

ប៊ុនថន៖ អញ្ចឹងខ្ញុំអរគុណម៉ឺនច្រើនហើយ ។

ឆ្នាំ៖

ច្បាប់!